

Ἐρεῦνα· ἀπὸ πᾶν ἐπίγραμμα θέλεις εὔρει μίαν τοῦλάχιστον ἀγνωμοσύνην.

Π ΦΕΒΑΛ.

Καὶ ἄτομα καὶ ἔθνη ἔχουσιν εὐτυχεῖς τινὰς καὶ ἀκυτέρας στιγμάς, καθ' ἃς τὴν διαγωγὴν αὐτῶν κανονίζουσιν ἐμπνεόμενα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐκείνου θείου φωτός, ὅπερ ἐπὶ στιγμὴν διανοίγει αὐτῶν τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν εἰς αἰσθητά καὶ εἰς ιδέας, ἐν αἷς διαλάμπει ἡ ἡθικὴ τοῦ ἀνθρώπου γνησία φύσις, ὡς πλάσματος δημιουργηθέντος κατ' εἰκόνα θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν.

Κ. ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ.

Ὁ βίος ἄνευ αἰσθημάτων μελανὴ καὶ αἰχμηρὰ τῷ ὄντι ἔρημος ἐστί.

ΚΛ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Πολλάκις μετενόησα διότι ὠμίλησα, ἄλλ' οὐδέποτε, διότι ἐσιώπησα.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

Τῆς φαντασίας τ' ἄλματα, τοὺς κλόρους τῆς καρδίας
Ἄρ' ἡ γραφὴς εἰχάρασσε, τὸ χεῖλος ἄρ' ἐλάλει;
Ἀστέρες πόσοι τηλανγεῖς καὶ πόσοι κόσμοι ἄλλοι
Εἰς τοὺς ναοὺς θ' ἀνέτελλον τῆς μεγαλοφυΐας
ὦ, πόσοι πόσοι Βύρωνες παρέρχονται ἡσύχωσ
Καὶ δὲν ἠκούσθη ἄσμά των καὶ δὲν ἐγγράφη στίχος!

Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

Τὴν γῆν μαστίζ' ἡ δυστυχία,
Καὶ ἔχει τὰς ἀκάνθας τῆς πᾶσα θνητῆ καρδίας.

Λ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Τὸ συμφέρον εἶν' ἡ μάστιξ τῆς διδασκαλίας.

ΣΑΡΣΕ

Αἱ ἀναμνήσεις εἶνε βάκτρον γήρατος
Ὡς αἱ ἐλπίδες πτέρυξ νεότητος.

Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ἡ σοφία εἶνε τῆς ψυχῆς ἡ ὑγεία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Εὐκολώτερον νὰ διατηρηθῇ ὁ πλοῦτος εἰς χεῖρας ἀσώτου
ἢ νὰ ὑδρευθῇ διὰ κοσκίνου, παρὰ νὰ ἐνικήσῃ ἡ ὑπομονὴ ἐν
τῇ ψυχῇ ἐρῶντος.

ΑΡΑΒΙΚΟΝ.

Ὁ πρῶτος ἔρως ἀγαπᾷ τὸ ἄγνωστον, θωπεύει
Σκιὰν ἰδίων ῥεμβασμῶν ἰδίων αἰσθημάτων
Ὁ τελευταῖος ἀληθῶς τὸ ἄτομον λατρεύει,
Μὴ ἔχων τὸ ἀβέβαιον ὀνειροπολημάτων.

Δ ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὁ ἔρως ἀνατέλλει εἰς τὴν καρδίαν καὶ ὁ ἥλιος κατ' ἀρχὰς εἶνε γλυκὺς, ζωηρός, εὐθυμος, εὐέλπις ὡς εἶνε ὁ ἥλιος τῆς πρωΐας· ἐν τῇ μεσημβρίᾳ του καίει, ἐν δὲ τῇ δύσει του φονεύει ἢ ἐκπνέει σιγηλός.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Κουρεὺς, φλύαρος λίαν, ἡρώτα πελάτην του τίνα πῶς ἤθελε νὰ τὸν κουρεύσῃ. Χωρὶς νὰ ὁμιλῇ καθόλου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

* *

Ὅποτεν ὁ διάσημος ζωγράφος Μιχαὴλ Ἀγγελος εἶδε, κατὰ πρῶτον, τὸν υἱὸν τοῦ συναδέλφου του Εἰσάκτου, ὡραιώτατον παῖδα, τῷ εἶπε: Βλέπω, ὅτι ὁ πατήρ σου γνωρίζει καλλίτερα νὰ κάμνῃ ζώσας εἰκόνας ἢ τεχνητάς.

* *

Ἐρρίκος ὁ Δ'. ἡρώτα νεανιδά τίνα τῆς αὐλῆς του, ἥτις τῷ ἤρεσκεν ἰδιαζόντως, πόθεν ἔπρεπε νὰ διέλθῃ, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν θάλαμόν της «Διὰ τῆς ἐκκλησίας», ἀπήντησεν ἐκείνη.

* *

Ἐξ ὅλων τῶν ἐνδείξεων ἔρωτος εὐφροστέρα, νομίζομεν, εἶνε ἡ τοῦ δουκὸς ἐκείνου, ὅστις, ὅτε ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ πέμψῃ τὴν εἰκόνα τῆς ἐρωμένης του, ἔπεμψεν αὐτῇ... κάτοπτρον.

* *

Κυρία τις ἔλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἦτο πολὺ προσηλωμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι βιβλίον, διὰ νὰ εὐρίσκωμαι πάντοτε πλησίον σου.

— Συμφωνῶ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ μάλιστα θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἦσαι ἡμερολόγιον, τὸν ὅποιον ἀλλάζει τις κατ' ἔτος.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν).

* *

Ὁ μικρὸς Γεωργάκης, τοῦ ὁποῦ ἀπέθανεν ἡ μάμμη, ἔρωτᾷ τὴν μητέρα του, μετὰ περιεργείας.

— Καλὴ μητέρα, ποῦ εἶναι τώρα ἡ γιγαγιά;

— Πῆγε 'ς τὴ Παναγία, παιδί μου, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Μετὰ μίαν ἡμέραν ἐν τῷ ναῷ.

— Ποία εἶν' αὐτὴ ἡ εἰκόνα, μητέρα;

— Ἡ Παναγία; Ἀμ' ποῦ εἶν' ἡ γιγαγιά μου; Δὲν εἶπες πῶς πῆγε 'ς τὴ Παναγία; . . .

* *

Νεανίας τις ἀγαθὸς ἔλαθε κατὰ νοῦν νὰ παραγγείλῃ εἰκόνα ἑαυτοῦ· ἀλλὰ φοβούμενος μὴ οἱ γονεῖς τῆς νέας δι' ἣν προώριζε τὴν εἰκόνα ταύτην, εὐρόντες κατὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τῆς κόρης, δεῖξωσιν εἰς τὸ πρωτότυπον τὴν θύραν,

εἶπεν εἰς τὸν ζωγράφον.—«Κύριε κάμε τὴν εἰκόνα μου, ὡς σοὶ παρήγγειλα, ἀλλὰ κάμε τὴν τοιαύτην ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ γνωρίσῃ ὅτι εἶναι ἰδική μου.»

* *

Φλύαρός τις καὶ πνεύματος ἐστερημένος, ἀφοῦ διὰ τῶν ἀνοησιῶν του κατεζάλισεν ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν τὴν συναναστροφὴν ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὕρισκετο, ἀποταθείς ἐπὶ τέλους πρὸς κυρίαν τινά, εἶπε,—Κυρία μου, δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι λαλῶ ὡς βιβλίον; ὦ! μάλιστα, κύριε, ὡς βιβλίον ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν λείπει ἄλλο εἰμὶ τὸ δέσιμον.

* *

Ὑπαξωματικός τις, καταδικασθεὶς εἰς ἀπαγχόνισιν, ἤθελσε νὰ πληροφορήσῃ περὶ τούτου τὴν γυναῖκά του τὴν παρμονὴν τοῦ θανάτου του. Ἄλλ' ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ παθητικωτέραν τὴν περιγραφὴν, τῇ ἐσημείωσε τὰ πράγματα οὐχὶ οἷα ἦσαν καθ' ἣν στιγμὴν ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν του, ἀλλ' οἷα ἤθελον εἶσθαι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σύζυγός του ἤθελε τὴν ἀναγινώσκει «Ἀγαπητὴ μοι συμβία, τῇ ἔλεγεν, ἀφοῦ σοὶ εὐχρηθῶ τὴν ὑγίαν τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ κατὰ τὸ παρὸν ἀπολαμβάνω, σοῦ λέγω ὅτι ἐγὼ ἐκρεμάσθην χθὲς τὸ μεσημέρι, ὅτι δὲν ἐβασανίσθηκα πολὺ, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ ὅτι ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω ὅλην τὴν συνάθροισιν λυπούμενην με. Σὺ δὲ ἐνθυμοῦ μοι ἐνίοτε, καὶ ἐνθυμιζέ με εἰς τὰ πτωχὰ τὰ παιδιὰ μου, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν πλέον πατέρα. Ταῦτα καὶ μένω ὁ μέχρι θανάτου πιστὸς σύζυγός Σου.

* *

Πορθμεὺς τις ἐδέχθη εἰς τὴν λέμβον του νέους τινὰς οἵτινες εἶχον πάντες λάθει ὀνόματα ζώων, ὡς λέων, τίγρις, κύων, πάνθηρ, κ. τ. λ. Ὅτε ὁ πορθμεὺς ἤκουσεν αὐτοὺς καλοῦντας ἀλλήλους διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων, διερράγη εἰς γέλωτα ἄσβεστον. Οἱ νέοι τὸν ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν.—Γελῶ ἀπεκρίθη ὁ ναύτης, βλέπων διὰ μιᾶς τὴν λέμβον μου μεταβληθεῖσαν εἰς κιβωτὸν τοῦ Νῶε, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνήχθησαν παντὸς εἶδους ζῶα.

Ἐν Πειραιεῖ.

Ἀ—ίδης.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Ἐπὶ τῷ ὁ κόσμος ὅλος
καὶ τοῦραυτοῦ ὁ θόλος
γλυκὰ χαμογελά.
Καὶ τὰστρο ἔνα ἔνα
ἐχάθησαν σθυμμένα

Πουλάκῃ τὰτῃ τὰτῃ
φιλοῦνται μέσ' τῇ φτέρῃ
στῆς βρύσας, στὰ κλαδὰ
καὶ μὲ χαρὰ πετοῦνε
καὶ γλυκοτραγουδοῦνε
μ' ἀπὸνετη καρδιά.

Τὸ πῦμα σὰν κρουστάλι
γοργὸ στὸ περιγιάλι
φιλεῖ τὴν ἀμμονδὰ
καὶ τὸ τραγοῦδι φέρει
τοῦ ναύτη, ποῦ τὸν δέρνει
ἡ μαύρη ξενιτεία.

Ἡ φύσις δὴ χαίρει
καὶ τραγουδεῖ τ' ἀγέρι
τὴν τόση ὁμορφιά
Μόν' ἡ καρδιά μου μένει
βουβή, καὶ τυλιγμένη
σὲ μαύρη συννεφιά.

Ἐν Πειραιεῖ 15 76ρίου 1883.

Ο ΤΥΦΛΟΣ

(Ἀφιερῶνται τῷ φίλῳ ἐκδότῃ τοῦ «Ἀπόλλωνος»
κ. Α. Κ. Σακελλαροπούλῳ)

ὦ, εἰπέτε μοι, ποῦ τρέχω; ἐστερήθην τοῦ φωτός μου
Καὶ μαραίνεται μοῖρῃς ἡ πολυπόρος ψυχὴ μου.
Μαύρη νύξ καὶ ἀπαισία περιχύεται ἐμπρὸς μου
Καὶ γηράσκει παρακαίρως ἡ νεότης ἡ πτωχή μου.
Τὸ νεανικόν μου βῆμα φέρω ἀσκοπον καὶ τρέμον.
Εἴμαι φύλλον, ὅπου δαίρει ἡ μαρία τῶν ἀνέμων

ὦ, εἰπέτε μοι, δὲν λάμπει ἡ ἐρατεινὴ Σελήνη
Εἰς τοῦ οὐρανοῦ ἐπάνω τὰς μαγνιτικὰς ἐκτάσεις;
Εἰς τὴν φύσιν τὴν ὁραίαν τὸ γλυκὺ της φῶς δὲν χύνει
Καὶ τὰ στήθη τὰ ποροῦντα εἰς ἀγγελικὰς ἐκτάσεις
Κ' εἰς χιμαῖρας γλυκντάτας, ὡς προτοῦ δὲν βαλσαμόνει
Καὶ τὸν Πάρνηθα ὁ Φοῖβος ὁ ὠραῖος δὲν χρυσόνει;

Εἰς τὸν κῆπον ἐκεῖ πέραν δὲν ἀνθεῖ καὶ τὸρ' ἀκόμη
Τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ἀνθος τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἐρώτων;
Τίς τὸ δρέπει τόρα, ποῖα τὸ φορεῖ εὐώδης κόμη;
Εἴτ' ἐντρύφημα δακρύων ἢ ἁσμάτων καὶ γελώτων;
Δι' ἐμὲ ὦ, δὲν ἀνθίζουν, ὅπως ἄλλοτε, οἱ κῆποι.
Πόνοι ἤδη μὲ μαστίζουν καὶ μὲ τήκει μαύρη λύπη.

Εἴμην ἄλλοτε εὐδαίμων, εὐχαρὶ πτηνὸν καὶ ψάλλον
Εἰς γλυκεῖας μελωδίας ἁσμάτα φαιδρὰ ἀγάπης.
Ἡ ζωὴ μου ἦτο ἔαρ, ἀετνάως ἀναθάλλον,
Καὶ τοῦ ἔαρος τὰ ῥόδα καὶ τῆς ἐξοχῆς ὁ τάπης
Ὁ γλυκὺς μου ἦσαν πόθος καὶ ἐσκήρτα ἡ ψυχὴ μου,
Ἀλλὰ τόρα μὲ μαραίνει χάος σκότους καὶ ἐρήμον.

ὦ φιλάττη μου, γλυκεῖα, ἀνθοστολισμένη, φύσις,
Πῶς ποθῶ τὰ σ' ἐπαρίδω, οὐρανὸν σαπφειρωμένον;
Νὰ τρυφήσω θέλω πάλιν εἰς ἀντίφωτον ἀνθήσει
Καὶ τῆς Ἀττικῆς αἱ δύσεις τὰ μὲ θέλξουν χρυσομέραι.